

Za vsaku dobro reč,

Kaj reči si mi znala,

Za vsaki pogled tvoj,

Za vsaki smeh tvoj, fala!

Tak malo dobroga

V življenju tu se najde,

I če je sunce čas,

Za oblak taki zajde.

A ti si v srce mi

Tak puno sunca dala.

Kaj morem ti neg' reč:

Od vsega srca fala!

Stihovi su ovo hrvatskog književnika Dragutina Domjanića koji je umro 7. lipnja 1933.

Domjanić je rođen 1875. u Krči kraj Adamovca. Djetinjstvo proveo u rodnom mjestu i Donjoj Zelini. Školovao se u Zagrebu, gdje je završio pravo, a u Zagrebu je i doktorirao. Bio je Domjanić i sudac i vijećnik Banskog stola. Također je bio član akademije te predsjednik Matice hrvatske.

U borbi »starih« i »mladih« u sklopu hrvatske moderne stao je na stranu »mladih«. U svojim je, pak, stihovima pjevao o duhovnoj ljubavi, o intimi plemićkih domova, o gospodarskim perivojima, markizama i kavalirima minulih dana. Strahovao je od grubosti sadašnjice, žalio je za svijetom koji odumire, te je bio nepovjerljiv prema novim idejama. Njegova lirika, opisivana kao idilična i sentimentalna podjednako obiluje i slikovitošću i glazbenošću.

Svoja najbolja djela Domjanić je ipak spjevao u kajkavskom narječju. Njegove pjesme 'Fala' i 'Popevke sam slagal' uglazbio je Vlaho Paljetak, te su one time postale općepoznate. Domjanić je i autor malo znane marionetne igre "Petrica Kerempuh i spametni osel" u kojoj kritički i satirički opisuje hrvatske intelektualce 20-ih godina prošlog stoljeća.

Danas sve završavamo mišlju Dragutina Domjanića, koja ide ovako, navodimo:

Koncem se šiju rane, vremenom rane srca.

Radi sebe oprostite drugima, ali oprostiti sebi je slabost. Drugi neka tebi oprašta, a ti sebe sudi. Kad sebe prosudiš, bit ćeš tek vrijedan druge suditi, ali onda nećeš više suditi nego praštati. Opažati mane u sebi jest prva stepenica k poznavanju sebe.

